

2) W przypadku twierdzącej odpowiedzi Trybunału na pierwsze pytanie:

- a) Czy zakwalifikowanie środków zakładowych jako użytkowanych dla celów własnej działalności jest wykluczone, jeżeli środki te zostaną przez zleceniodawcę pozostawione do użytku zleceniobiorcy, a konserwacja, włącznie ze związanymi z tym kosztami zostanie przejęta przez zleceniodawcę?
- b) Czy przy przeprowadzaniu kontroli pasażerów na lotniskach, w przypadku, w którym zleceniobiorca korzysta z udostępnionych mu przez zleceniodawcę detektorów metali w postaci bramek, jak również ręcznych detektorów metali i urządzeń prześwietlających, zachodzi użytkowanie środków zakładowych we własnej działalności zleceniobiorcy?

(¹) Dz.U. L 82 z 22.3.2001, str. 16.

Skarga wniesiona dnia 8 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalii

(Sprawa C-239/04)

(2004/C 228/39)

Dnia 8 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Portugalii sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez M. van Beeka i A. Caeiro, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- orzeczenie, iż Republika Portugalii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 6 ust. 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, (¹) w wersji zmienionej dyrektywą 97/62/WE z dnia 27 listopada 1997 r. (²), poprzez realizację projektu budowy autostrady, której trasa przecina strefę specjalnej ochrony (SSO) Castro Verde, pomimo wyników badań wskazujących negatywny wpływ na środowisko naturalne i przy istnieniu alternatywnych rozwiązań dla przebiegu przedmiotowej trasy.
- obciążenie kosztami Republiki Portugalii.

Zarzuty i główne argumenty:

Władze portugalskie wykonały projekt autostrady, której trasa (odcinek „Aljustrel – Castro Verde”) przecina strefę specjalnej ochrony (SSO) Castro Verde, pomimo iż:

- badania nad wpływem projektu na środowisko naturalne na wspomnianym odcinku jasno wskazują, iż przebieg przedmiotowej trasy ma znaczny negatywny wpływ na siedemnaście gatunków dzikich ptaków, spośród tych wymienionych w załączniku I do Dyrektywy 79/409/EWG;
- istnieją alternatywne rozwiązania dla przebiegu wybudowanego odcinka, które znajdują się zarówno poza strefą specjalnej ochrony (SSO) Castro Verde, jak i poza obszarami mieszkalnymi miejscowości wskazanych przez władze portugalskie. Alternatywne lokalizacje usytuowane w korytarzu znajdującym się na zachód od strefy specjalnej Castro Verde (SSO), między granicą strefy specjalnej a drogą „IC1”, oddziaływałyby na równinę o niskiej gęstości zaludnienia, w związku z czym dokonanie wyboru którejkolwiek z nich przez władze portugalskie nie spowodowałoby znacznych trudności technicznych ani też dodatkowych wygórowanych kosztów.

W związku z powyższym Republika Portugalii nie spełniła wymogu art. 6 ust. 4 dyrektywy 92/43/EWG. W rzeczywistości, przedmiotowa regulacja upoważnia Państwa Członkowskie do przystąpienia do realizacji planu lub przedsięwzięcia pomimo negatywnej oceny badania wpływu na środowisko naturalne, tylko wtedy, gdy brak jest alternatywnych rozwiązań.

(¹) Dz.U. L 206 z 22.7.1992, str. 7.

(²) Dz.U. L 305, z 8.11.1997, str. 42.

Skarga wniesiona dnia 8 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-244/04)

(2004/C 228/40)

Dnia 8 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Federalnej Niemiec sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Geralda Brauna i Enrico Traversa, członków Służby Prawnej Komisji, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, ciężącym na niej na mocy art. 49 TWE poprzez ograniczenie w sposób stały i nieproporcjonalny możliwości oddelegowania w ramach świadczenia usługi pracowników będących obywatelami państw trzecich, w wyniku stosowania praktyki opartej na okólnikach.
- 2) obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.